

ПРОЛЕТТА НА ЕМИГРАНТИТЕ
МОРФО

© Калин Илиев, *автор*

© Фиделия Косева, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2016

ISBN: 978-954-28-2202-8

КАЛИН ИЛИЕВ

ПРОЛЕТТА
НА ЕМИГРАНТИТЕ

Морфо

*Човекът е Homo creator – Творчески човек и Homo
laber – Свободен човек. Човекът е Творец, защото е
Свободен и е Свободен, защото е Творец.*

Николай Бердяев

Съвпаденията на лица и събития са случайни.

ПЪРВА ЧАСТ

ПАРИЖ

1

Проследяването на жената в туника на сини пеперуди изглеждаше забавно и елементарно. Агент Жак Конар във всеки един момент виждаше странната особа така ясно, все едно се движеше под гигантски микроскоп. Пророчицата дефилираше в горещия юнски ден грациозно и волно, сякаш парижките улици бяха пусти, а тя – флорална феерия, довеяна от друг, по-шарен свят. Широката светла дреха се дилеше под напора на въздуха, пеперудите по нея трептяха, създаваха илюзията, че всеки момент ще излетят.

Облеклото ѝ предизвикваше у агента противоречиви чувства. Майка му, някогашно хипи и участничка в студентските бунтове през 1968-а, пазеше близо половин век като свята реликва няколко изрисувани туники и протрити потници. Докато беше дете, тя му разказваше тогавашните си мечти, оказали се „цветя на злото“; срамежливо пропускаше моментите, свързани с наркотиците и свободната любов. Тъй като бе силно привързан към нея, агентът от специалните служби за борба с международния тероризъм и до днес не успяваше да си изясни какво е отношението му към случилото се през онези неповторими години. Това му създаваше известни професионални проблеми, тъй като според него тяхната сянка витаеше над настоящето. В същото време обаче Жак Конар имаше предчувствието, че този важен, „екзистенциален“ за него въпрос скоро щеше да намери решение.

Надяваше се също най-после да се реши на стъпката, която близките му очакваха от него: да открие бъдещата си съпруга и майка на своите деца.

Почеса се по главата с недоумение – не му стана ясно защо така, ни в клин, ни в ръкав, свърза тези две теми?

За да убие скуката, докато следваше по петите обекта с нарисуваните пеперуди, той си измисляше невинни игри. Като например да преброява дамите с пепеляви коси. За един час се оказаха само три. Очевидно цветът бе излязъл от мода. Последва логичното му заключение, че жената, която преследваше, има по-важни приоритети от тези, свързани с прическите и модата. С това тя му стана още по-интересна. А той се почувства горд от способността да прави дедуктивни анализи като Шерлок Холмс и най-вече именития си съгражданин, комисаря Мегре. Произнесе името на втория полугласно, като добави „колегата Мегре“; по лицето му се разли блажена усмивка, притвори мечтателно очи.

Наближаваше обяд. Двамата седяха в двата края на голямо улично бистро, недалеч от Лувъра. Докато тя пиеше сока си, а той чаша вино, успя да я огледа по-внимателно. Беше съвсем малко по-възрастна от него, навярно около четирийсетте, висока и елегантна, изглеждаше като момиче с късата пепелява коса върху овалния череп и смесените европейски и азиатски черти на лицето. Въпреки огромните ѝ светли очи би могла лесно да се слее с тълпата навсякъде. Защо се бе напъхала в подобна екстравагантна и набиваща се на очи дреха, сякаш се готвеше за улично представление, посветено на каузата за опазване на флората и фауната?

Агентът присви очи, реши отново да се довери на Нейно величество дедукцията. Жената, разбира се, бе постъпила противно на логиката, за да преобърне представата за самата логика и така да наложи обратното, тоест своята логика. Тази мисъл му се стори малко оплетена, затова я повтори по друг начин. Пророчицата бе облечена така, за да бъде видяна. Ако се беше скрила, щяха да я търсят. Когато бе пред очите на всички, никой нямаше да я търси, нито да му мине през ума, че конспиратор от нейния ранг ще постъпи толкова глупаво. Обикновено агентите не виждаха онова, което е пред очите им, тъй като

мисълта им е заета да търсят скритото. Но това не се отнасяше за него и тук дамата с пепелявата коса бе допуснала грешка.

Жак Конар изтри потта от челото си и дълбоко въздъхна. Бе напълно доволен от повторното успешно преминато интелектуално упражнение по дедукция, усмивката на лицето му стана по-широка от преди. Отвори очи и замръзна. Туниката и пеперудите бяха изчезнали. Не дочака сервитьора, метна една банкнота на масата и изхвъркна на тротоара.

От предишното доволство на лицето му не беше останала и следа, изглеждаше напрегнат и съсипан. Оказа се некадърник като останалите си колеги. Въпреки нарочното предупреждение, направено лично от техния ресорен заместник-министър, че всеки от лидерите на емигрантската организация от Нулиа „Освобождение“ е умен и опасен противник, те самодоволно, типично по френски, ги подцениха. Още сутринта, на летището, веднага след като Пророчицата и Дипломата посрещнаха Радикалния със самолета от Лондон, последните двама се отърваха от „опашките си“. Надеждата на всички остана агент Жак Конар, който отговаряше за жената. Повече от три часа успяваше незабележимо да я следва, но ето че и той беше на път да се провали. Стоеше объркан на улицата и се чудеше накъде да поеме.

Реши да се довери на изпитаната рецепта. Дедуктивният анализ на ситуацията – какво диктуваше той? Жената с туниката на пеперуди не се бе изпарила във въздуха, продължаваше да ходи по улиците, както и досега. И навярно продължаваше да прави впечатление на минавачите, а те да се обръщат след нея, както и досега. Следователно, дори и да не я виждаше, агентът би могъл да отгатне по тяхното изражение посоката на движение на преследвания обект.

Премина към действие. Изключи възможността Пророчицата да бе преминала на отсрещния тротоар поради силно натоварения трафик от автомобили. Трябваше да концентрира вниманието си към хората, които преминаваха край него. Съсредоточи се върху отиващите надясно, вгледа се в лицата на първите петима, не забеляза нищо необичайно. Беше ред на

отиващите наляво. Първите четирима показаха същия резултат, но петият се бе усмихнал, все едно му се бе случило нещо неочаквано по пътя. Реши да тества още десет души в тази посока. Резултатът бе окуражителен – три на седем. Жак Конар тръгна надясно, към ботаническата градина.

Докато с едри крачки пореше въздуха, като се озърташе напрегнато във всички посоки, си припомняше най-важните подробности от дадените указания. Тримата ръководители от „Освобождение“ бяха особено важни, те бяха и в ръководството на международната „Мрежа 1848“. Същата бе начало на конспирация срещу така наречената „Глобална олигархия“ или съкратено „Глобархия“ – съвременен прочит на буржоазнодемократичните революции в Европа от 1848 година. Прогнозите на организаторите сочеха, че първите сблъсъци между елити и народи трябваше да ескалират в по-бедните държави на Стария континент, започвайки от Нулиа. Официалната политика на Франция в лицето на нейното правителство бе на този етап да държат случващото се на територията на страната под око, но без да се намесват пряко, поне засега. Както обикновено, специалните служби бяха на друго мнение, особено що се отнасяше до провеждането и организирането на съмнителни събития с международно участие, каквото предстоеше в утрешния ден. Най-вече ги притесняваше възможно взаимодействие между поддръжниците на „Мрежа 1848“ – млади, образовани радикални елементи – и милионите сурови и първични мигранти от Близкия изток и особено Магреба. Преследването имаше за цел да потвърди или отрече наличието на подобни контакти.

Жак Конар изведнъж спря задъхан. Беше го сепнало внезапно, силно съмнение в справедливостта на изпълняваната задача. В този момент край него минаха група развеселени младежи, които непрекъснато се обръщаха назад, а едно от момичетата имитираше походката на Пророчицата и дори развяваше роклята си като нея. Няма съмнение, беше по петите ѝ! Което още повече подсили съмнението му в смисъла на онова, което вършеше. Той продължи пътя си раздвоен. От една стра-

на, окуражен от успеха и настървен от преследването ловец; фиксиран към дълга си специален агент, който на всяка цена трябваше да открие преследвания обект, за да защити името на институцията, която представляваше. От друга страна, дълбоко в себе си Жак Конар съвсем не беше безразличен към каузата на Пророчицата и нейните съмишленици от мрежата. Същите, по мнението на уважаван от него философ, се бореха против алчните международни корпорации, които опитваха да разрушат държавите и превърнат хората в потребителски стада, блещещи край световните обществени ясли.

Чу врява на птици и повдигна глава – наблизко ято врани се групираха и снижаваха. Любопитството му се превърна в остро предчувствие за предстояща опасност. Побягна натам.

Първо се стъписа при вида на Пророчицата. С неописуемо, по детски щастливо изражение на лицето тя се люлееше върху яркожълта люлка на малката площадка за игра, разположена уютно между жилищните сгради и дърветата покрай пътя. Беше прекрачила облегалките на люлката и се спускаше надолу и нагоре по същия начин, както летеше по улицата – грациозно и волно. Отдалеч приличаше на рояк сини пеперуди. Стори му се, че не се изненада, очакваше го и дори се усмихна. Той направи същото. Тя продължи безгрижно да се люлее, светлите ѝ очи препращаха във всички посоки ярките отблясъци на юнското слънце. Изглеждаше неземно привлекателна. Притихнал, мъжът я съзерцаваше, забравил всичко друго на света. Обзеха го топли вълни, пулсът му се ускори.

Повторно го стъписа истеричната врява на птиците. Бяха надвиснали заплашително над люлката и се подготвиха за нападение срещу жената с пеперудите, които очевидно приемаха за истински. Агент Жак Конар изтръпна и се наведе, готов светкавично да издърпа от кобура на глезена револвера и да стреля срещу птичето ято. Продължи да стои така, приведен, и изпод очи да следи ситуацията.

Жената несъмнено се досещаше какво се случва, но продължаваше да се люлее невъзмутимо. Птиците, като огромен

тъмен облак, се стрелнаха към нея с оглушителен писък. Щом я достигнаха, тя изправи ръка срещу тях и произнесе неясна фраза с висок, мелодичен глас. Ятото направи рязък завой и се стрелна към небето, но един малък екземпляр от хвъркатите закачи туниката и се оплете в нея. Пророчицата се протегна и сръчно му помогна да полети след останалите.

След миг всичко бе утихнало. Чуваше се само скърцането на люлката – жената продължаваше да се люлее, все едно нищо особено не се бе случило. Наоколо се бяха насъбрали много минувачи. Повечето от тях изглеждаха като замаяни от видяното, някои снимаха с мобилните си телефони, чуха се емоционални възгласи, мяркаха се просълзени жени с пазарски чанти. Имаше и такива, които започнаха бурно да ръкопляскат; мислеха, че присъстват на заснемането на филм на ужасите. Висок мъж с очила „Джон Ленън“ и дълга, дервишка брада в унес произнесе: „Хичкок, Хичкок, Хичкок!“.

Жак Конар, присвил очи от изумление, дълбоко въздъхна и се надигна. Отдалечи се някак засрамено и отиде до близката будка за вестници, купи първото попаднало пред очите му списание. Бе виждал по филмите, че така реагират агентите, когато бъдат открити или не знаят какво да правят. Навярно самите те го бяха гледали по филмите, в които други агенти го бяха гледали по филмите, където трети агенти също го бяха гледали – и така до безкрай. Интелектуалното упражнение го успокои и развесели. Но видяното преди малко накара интуицията му да се задейства и образува неясно безпокойство, което не успя да анализира поради липса на време. Пророчицата слезе от люлката и той я последва.

Двамата продължиха към ботаническата градина, като все така се правеха, че не знаят един за друг. Изглеждаха разсеяни, но само външно, всъщност бяха по-съсредоточени от преди.

Мъжът развяваше ритмично ненужното списание в ръцете си и напразно викаше на помощ дедукцията. Не можеше да се ориентира как да се държи при новите обстоятелства. Интуицията му се засилваше и подаваше обезпокоителни сигнали,

че нещата са различни от преди и в момента не е ясно кой е ловецът и коя жертвата?

Жената стъпваше все така грациозно, само че волността ѝ изглеждаше някак преднамерено укротена. Тялото ѝ изпълняваше друга функция: не бягаше, нито се движеше безцелно, а съблазняваше. Нямахме нужда да се обръща назад, за да си представи всеки негов жест и дори изражение на лицето.

Жак Конар разбираше това по движенията ѝ, по нарастващата им игривост и мекота. Спомни си думите на свой колега, родом от Алжир, че жените имат чифт очи и на задника; беше прав. Докато се наслаждаваше на извивките на тялото и енергията, която тя излъчваше, мъжът неволно я сравни с майка си. Помисли, че двете навярно щяха да се харесат.

Телефонът звънна, беше прекият му шеф.

– В контакт ли си? – гласът звучеше притеснено, а краткият въпрос означаваше дали все още е по следите на преследвания обект.

– Да – опита се да бъде убедителен, но другата страна изпита леко съмнение.

– Сигурен ли си?

– Разбира се – този път се получи.

– Внимавай! Имаме информация, Пророчицата навярно притежава неизвестни на нас умения.

– Видях – интуицията му не го лъжеше.

– Какво? Как така? – напрежението у събеседника се покачи. – Ти... добре ли си?

– Напълно – говоренето го разсейваше и изнервяше, Жак Конар не понасяше амбициозните, кабинетни плъхове. – Наблюдава ме. Прекъсвам.

– Пази се и не я изпускай от очи, агент Конар!

Разговорът приключи.

Пророчицата и Жак Конар неусетно се бяха изправили пред входа на ботаническата градина „Люксембург“. Дватама бяха отдалечени един от друг, но се следяха взаимно с погледи, изпълнени с прикрито вълнение. Чудеха се как да постъпят: да влязат

или да продължат играта, както и за коя игра ставаше дума. Тази на децата – преследван и преследвач – или на възрастните, в която неволно бяха попаднали и видимо предпочитаха.

В края на краищата решението зависеше от нея. Застана на касата и си купи билет. Обърна се към мъжа, погледна го мило, неловко се усмихна и леко повдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Жалко! Харесваш ми, но всичко свърши. Сбогом!“

Макар и с видимо нежелание, тя избра онова, което и той би избрал – играта на дълга и каузата, не на чувството. Двамата заеха предните си роли: на преследвач и преследван. Ловецът в него се събуди и агентът настървено залепна на касата, зад група млади японци. Докато му дойде реда, жената отново се изгуби от очите му.

Спусна се навътре, проправяйки си път сред посетителите. Слава богу, не след дълго я откри на една от многото алеи в огромния парк. Отново изглеждаше неудържима, както преди, но волността бе пределно концентрирана, а зад грациозността прозираха решителността и силният ѝ характер. Агент Жак Конар чувстваше с цялото си същество, че предстои кулминацията на тяхното съревнование и жената с туника на пеперуди му готви сюрприз. Ноздрите му се бяха издули, а напрегнатото тяло бе готово за приключение.

Истинското преследване започна. Пророчицата полетя стремително напред, не след дълго сви по друга алея, после по трета. Той я следваше по петите. Чакълът под краката им скриптеше. Обикаляха повече от два часа край екзотични дървета и храсти с още по-екзотични имена; алеи с цветя, съдържащи всички цветове на дъгата; красиви статуи на стари майстори; поляни и пейки. Стигнаха задъхани до осмоъгълен басейн с фонтан, където деца шумно провеждаха импровизирано състезание с декоративни лодки.

Тя се обърна към него и присви устни, върху загадъчната ѝ усмивка премина сянка на тъга. Той застина в очакване. Изглеждаше като че ли все още можеше да сменят играта. Жената

колебливо се огледа наоколо, замисли се за миг, рязко се обърна и отново полетя. Мъжът я последва.

Стигнаха до малко езеро с фонтан и статуи край него. Тя отново се обърна към преследвача, отново се усмихна и поведигна рамене: „Сбогом!“ Мъжът изтръпна – какво, по дяволите, бе намислила? И си отговори: това едва ли имаше някакво значение, не бе обучен да води битка с противник, който с един жест изстрелва птиче ято обратно в небето.

Жената с туника на пеперуди извади от дамската си чанта лъскав съд и изсипа съдържанието му в кръг край себе си.

Мъжът следеше действията ѝ като парализиран. Дочу нарастващ звук, приличаше на боботене, идваше от всички посоки, сякаш започваше битка на дронове. Шумът започна да се променя, заприлича на пърхане на крила. Въздухът взе да трепери, листата и цветята наоколо се полюшнаха. Жак Конар не вярваше на очите си, струваше му се, че наблюдава на живо космическа филмова проекция. Небето се изпълни с разноцветни петна, които бързо приближаваха мястото, където Пророчицата се усмихваше загадъчно. Когато доближиха достатъчно, той разпозна рояци от милиони пеперуди. Скоро небето потъмня от тях. Изведнъж те се спуснаха надолу, към централата от захарен сироп, разсипан по земята. След миг покриха поляните, цветята и алеите наоколо и пеперудите от туниката се сляха с тях. Пророчицата изчезна в пърхашата, шарена мъгла.

Агентът от отдела за борба с международния тероризъм Жак Конар стоеше като закован на мястото си. Нямаше нито сили, нито желание да се противопостави, да направи каквото и било. Беше победен, но щастлив от спектакъла, в който бе допуснат да участва. Вярваше, че тайнствената жена си поигра с него не да го унижи, дори не да се забавлява, а за да бъдат подълго заедно, при това по неповторим начин. И най-важното – да възкреси в него позабравените вълшебства на детството, покрити от патината на годините.

Усмихна се и тръгна към изхода, потъна сред гълпите от изумени хора, изпълнен с надеждата, че ще я види отново.